

POLICIE SEVER 2

JAN KUČERA

Jan Kučera

POLICIE SEVER 2

„Samota děsu“

OBSAH

Úvod	4
1. VÝCVIK VE VOLNÉM ČASE	6
2. „TĚŽKO NA CVIČIŠTI, LEHKO NA BOJIŠTI“	8
3. VE SPOLUPRÁCI SE ZÁSAHOVKOU LIKVIDUJEME I ZÁJEMCE O „VÝPALNÉ“ V NAŠEM MĚSTĚ	16
4. ZNÁSILNĚNÍ A PRVNÍ „PŘÍPAD PRO DR. WATSONA“	19
5. Z JEDNOHO PŘÍPADU JE CELÁ SÉRIE	23
6. VEŘEJNÉ MÍNĚNÍ JE PROTI NÁM	27
7. VĚK OBĚTÍ SE SNIŽUJE	31
8. HLÍDKUJEME U ŠKOL, STANIC AUTOBUSŮ A SAMOT	33
9. PRVNÍ POHŘEŠOVANÁ MLADISTVÁ	36
10. VELKÁ PÁTRACÍ AKCE	40
11. POKRAČUJEME DALŠÍ DNY BEZ VÝSLEDKU	42
12. DÍTĚ JSME NALEZLI ŽIVÉ	45
13. NEJHORŠÍ NA SVĚTĚ JE BEZRADNOST	48
14. SAMEK SE BOUŘÍ A JÁ MU ROZUMÍM	50
15. PACHATELE MOŽNÁ ZNÁME, ALE KDE JEJ HLEDAT?	52
16. JANIČKA JE PRO NÁS VELKOU POMOCÍ	54
17. ZNOVU VYSLÝCHÁME DĚVČE, NYNÍ BEZ MAMINKY	56
18. HLEDEJ JEHLU V KUPCE SENA	60
19. DALŠÍ POHŘEŠOVANÁ O SILVESTROVSKÉ NOCI	63
20. „SAMOTA DĚSU“	66
21. JIRKA SAMEK ZASAHUJE	76
22. ZÁCHRANA POHŘEŠOVANÉ V POSLEDNÍ CHVÍLI	84
23. GIBS JIRKU VYŠETŘUJE	88
24. MEZI LIDI SE VRÁTILA DŮVĚRA V POLICII	92
DOSLOV:	93
UPOUTÁVKA:	95
COPYRIGHT	96

ÚVOD

Zájem o další pokračování krimi příběhů ze SEVERU Čech mne v naší seriálové zemi nepřekvapil. Myslím si, že většina čtenářů cítí, že jsou příběhy naší „party ze severu“ autentické. Všechny jsou založené na reáliích jak všedního policejního života, tak i na výjimečnosti jednotlivých případů.

Nový velitel Obvodního oddělení Policie ČR se snažil co nejvíce využít dočasné „slávy“ po znovuovládnutí oddělení i služebního rajonu pod plnou kontrolu. Provedl rychlou rekonstrukci budovy a jejích interiérů a po poradě se rozhodl z oddělení udělat elitní útvar policie, který bude do budoucna zvládat většinu úkolů převážně sám nebo jen s malou externí pomocí jiných specializovaných útvarů policie. To se všem moc líbilo, dokud jsme nezačali s výcvikem.

V soukromém životě jsme postupně přivítali do dvou rodin dvě holčičky. Samkovi měli Naděnku, po mamince, a my měli malou Janičku, také po mamince.

V Mirkovi, našem bývalém domácím a současném nájemníku jsme našli toho nejochotnějšího dědečka na světě, který malou kdykoli pohlídal a choval se k ní s láskou jako k vlastní vnučce.

Jana se v době mateřské dovolené vrátila tak trochu ke své původní profesi vystudované psycholožky a ve svém volnu si doplňovala znalosti a vědomosti o poslední poznatky v tomto oboru.

Byl jsem rád, že se nenudí, i když se o malou staral náš „dědeček“ Mirek, a věnuje se veledůležitému oboru, který začínal

být u policie nepostradatelným. Spolu jsme nikdy nemluvili o jejím návratu do služby a sám jsem se domníval, že to v nejbližších letech nebude aktuální. Doma jsme otevřeně mluvili o všech otevřených případech a rád jsem si vyslechl manželčiny připomínky.

Věděl jsem, že jí to dělalo moc dobře, když vše věděla. Mnohé jsem s ní konzultoval, nic ji nenutilo k okamžitému návratu do služby a všechny informace si nechávala jen pro sebe. O malou pečovala Jana s Mirkovou a mou pomocí přímo příkladně a byli jsme šťastná rodina. Ale to jsme netušili, že na výcvik a zocelení celé naší policejní skupiny máme jen tak málo času.

Pojďte spolu s námi sledovat sérii tajemných případů, které vyděsily celý náš kraj. Přeji hezké čtení.

1. VÝCVIK VE VOLNÉM ČASE

Porada celého oddělení byla bouřlivá. Někteří dostali za poslední úspěch vyznamenání a všichni finanční odměny. Když skončila bouře nadšení, tak jsem kul železo, dokud bylo žhavé. Navrhl jsem všem v rámci ochrany vlastního zdraví výcvik navíc. Především k udržení fyzické kondice, krav maga pro ty, co jej ještě dostatečně nezvládli, a pudovou střelbu z pistole na nové soukromé střelnici.

Vše jsem dostatečně zdůvodnil a vysvětlil a setkal jsem se s překvapivým souhlasem. Pak jsme se rozdělili na tři skupiny, abychom mohli volný čas rozdělit mezi posilovnu, tělocvičnu a střelnici. Můj odhad byl tak šest až dvanáct měsíců intenzivního výcviku a potom rozumná udržovačka.

Ale znáte to, člověk míní a Pán Bůh mění. Jednou nemohl ten, pak onen. Nejvíc dávala zabrat posilovna těm z nás, kteří ji navštívili poprvé či po dlouhé době. Tělo bolelo a do toho měli cvičit bojové umění a střelbu. Bylo znát, že nejméně pro polovinu lidí je to nad jejich síly. I když jsme výcvikový plán zredukovali, našli se první pochybovači.

Je pravdou, že původní plán nám zabral většinu volného času, ale lidi měli rodiny, známosti, prostě svůj soukromý život po práci a ten by měli najednou obětovat? To samozřejmě dlouhodobě nešlo. Tak jsme lidi zase rozhodili a udělali tři nové skupiny. Do první šli nejlepší střelci, do druhé ti, co nejlépe zvládali bojové umění a do třetí ti, kteří posilovnu navštěvovali pravidelně delší

dobu. No a pak každá skupina dělala nejvíc to, co jí šlo nejméně. To se nám krátkodobě osvědčilo.

Ke klidu a pravidelnosti přispělo i rozhodnutí, že s námi do posilovny i na výcvik bojového umění budou chodit i naše manželky a přítelkyně. Cvičenci víc zabírali, partnerky měly kontrolu, kde tráví volný čas jejich polovičky, a navíc je to ve většině i víc bavilo. Ano, sem tam někdy někdo zareptal, nebo si dokonce i zanadával, ale výsledky začínaly být vidět.

2. „TĚŽKO NA CVIČIŠTI, LEHKO NA BOJIŠTI“

Tuto okřídlenou větu snad vyslovil ruský vojevůdce Kutuzov a jistě měl pravdu i po staletích. Navíc jsem se snažil především nováčkům na našem útvaru vysvětlit, že by měl mít každý nějakého svého „ráfka“ (informátora), abychom věděli, co se kde šustne mezi galerkou našeho městečka.

Většina našich lidí se postupně do našeho služebního obvodu i nastěhovala. Časem získali i osobní znalost lidí a skutečně se začalo zdát, že víme skoro vše, co se v našem okolí děje. Přes tato všechna pozitiva naší práce jsme museli po třech měsících klidu a probíhajícího výcviku vše dočasně přerušit.

Z několika stran jsme se dozvěděli, že někteří z bývalých spolupracovníků nebo kamarádíčků odsouzených policistů, našich předchůdců, se rozhodli, že se pokusí obnovit ve spolupráci s kosovskou mafií výpalné v našem městě.

Asi se jim zastesklo po „starých časech“ s bezpracnými příjmy na úkor živnostníků a malých firem. Víím dobře, že když má člověk volit pod pohružkou zbraně mezi klidem a trvalým strachem o sebe a rodinu, je jeho rozhodování většinou rychlé a jednoznačné.

Prvním signálům se kolegové jen usmívali, ale když se v našem městě objevili kosovští Albánci se svojí lámanou češtinou, svolal jsem ihned poradu. Myslím si, že všichni ihned pochopili vážnost situace. Rozdělil jsem úkoly s tím, že sám budu informovat krajskou expozituru ÚOOZ (Útvar odhalování organizovaného zločinu). Prvořadým cílem bylo zjištění jejich kontaktů v našem městě a také, kam vedou nitky od nás.

Na ÚOOZ jsem se dozvěděl, že mají informace jen o tom, že tato skupina zločinců hledá dívky do veřejných domů po obou stranách hranic. Výpalné bylo pro kolegy novinkou. Navázali jsme úzkou spolupráci s tím, že vytvoříme jednu nastrčenou prodejnu obsazenou jen agenty z ÚOOZ se záznamovým zařízením na shromažďování důkazů, bez kterých by byla naše práce zbytečná.

V sousedním okrese byla mezitím unesena dívka, mladá blondýnka, a cesty vedly ke kosovské mafii. Případ si převzal oddíl cíleného pátrání, naši slavní „lovci lebek“, a do týdne ji našli. Bohužel byla v takovém stavu, že ji hned převezli do nemocnice a po několika dnech na psychiatrii. Pokoušel jsem se ji vyslechnout

tak jako jiní kolegové, ale vše bylo marné. Doktoři nás k ní ani nepustili s tím, že to může trvat celé týdny, nežli bude schopná výslechu, natož svědčit u soudu.

Začali jsme získávat fotky členů kosovské mafie i jejich přísluhovačů z našeho města a jen jsme si je chtěli ověřit, ale co se dá dělat. Jistě, to, co si dívka zažila, na ní zanechá svoje nesmazatelné stopy. Je smutné, že ty první dny, kdy se dívku snaží „zlomit“, aby poslouchala, jsou nejhorší a přivodí jí nehorší trauma, tak jako v tomto případě.

Varovali jsme všechny střední školy i učiliště v našem služebním obvodu a kladli jsme mladým na srdce, aby žádné dívky především v noci nechodily ze zábav samy, ale vždy ve skupině nebo s doprovodem. Jak se mladí tímto doporučením budou řídit, jsem sám nevěděl. Ale napíchnutá prodejna se již rozjela. Za pultem byla policistka v civilu a všude skryté kamery a ve skladu záloha, tři vyzbrojení chlapi.

První, co jsme udělali, byly posílené silniční hlídky na všech příjezdových cestách do našeho města. Zkoušeli jsme mafiány zachytit, zkontrolovat a natočit minikamerou, kterou měly všechny hlídky.

Aby nebyly hlídky nápadné, tak jsme pro ně vyfasovali bílé brigadýrky a zelená trička, jako mají skuteční dopraváci. Nechtěl jsem nic podcenit, protože jsme měli proti sobě dokonale organizované profíky. Také jsme se dozvěděli, že měli v Praze pod nohama horkou půdu a hledají údajně místo pro svůj sklad zbraní. Hned jsem pověřil naše ajťáky Petra a Pavla, aby sledovali všechny pronajímané či koupené nemovitosti v okrese. Toto opatření se později ukázalo jako dobrý nápad.

Po deseti dnech nepřetržitých dopravních kontrol jsme měli první výsledky. Státní poznávačky dvou aut, jejich fotky a fotky

řidičů. Jeden z řidičů měl trvalé bydliště v našem městě. Konečně nějaký hmatatelný výsledek. Ihned jsme je začali sledovat a vše předali na ÚOOZ. Ti si sledované po několika hodinách převzali a my jsme mohli začít pracovat na plánu, jak tuhle nežádoucí „partu“ dostat z našeho města, nejlépe rovnou za mříže.

Při našem plánování jsme se všichni shodli, že nám chybí na oddělení schopný psovod. Jediný, kdo připadal v úvahu, byl Jirka Samec, manžel Ukrajinky Nadi. Měl domek, jen mu chyběl dokonale vycvičený hlídač. Nakonec souhlasil a odjel na výcvikový kurz, ze kterého se po čase vrátili dva dobří „policisté“. V našem zalesněném a nepřehledném terénu měl zkušený policejní pes a jeho pán cenu zlata.

Bylo léto, doba dovolených a my zatím potřebovali každou ruku. Už jsem čekal, že se začnou rodiny mých chlapců bouřit, ale pořád byl klid. Konečně mafiáni nastoupili na nastražený obchod. Vše jsme dokonale zadokumentovali, jen naše figurantka byla tak vystrašená, že když na ni mířily dvě pistole a samopal, nemusela svůj strach vůbec hrát.

Byla tak dokonalá, když sjednávala schůzku s majitelem obchodu, že by mohla jít z místa hrát do filmu. Jen jsme chtěli, aby se v obchodě prošpikovaném kamerami a mikrofony vystřídalo co nejvíce jejich lidí, a to se nakonec i podařilo. Mafiánům se obchod s elektronikou tak líbil, včetně prodavačky, že jej chtěli převzít celý i s personálem do své vlastní režie.